

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 400

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 iunie 2003

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 171 din 6 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 din Codul de procedură penală.....	1-3	autorizați și a Formularului-tip pentru licența de gradator	7-10
Decizia nr. 176 din 6 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior	3-7	558. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței privind înlocuirea anexei la Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 1.894/2002 pentru aprobarea Manualului privind controlul statului pavilionului la navele care arborează pavilionul român	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
377. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Listei cu gradatori		582. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru aprobarea Normelor tehnice privind aprobarea de tip a echipamentelor și produselor pentru nave maritime, prevăzute de convențiile internaționale la care România este parte, cod MLPTL.ANR—EM—2003.....	11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 6 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Nicoleta Grigorescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bogdan Gheorghe Blaga în Dosarul nr. 57.643/2002 al Tribunalului Bihor.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 57.643/2002, **Tribunalul Bihor a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 din Codul de procedură penală**, ridicată de Bogdan Gheorghe Blaga, inculpat recurent în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 285 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților, ale art. 51 referitoare la supremația Constituției și respectarea legilor și ale art. 54 referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților. Astfel, se arată că dispoziția potrivit căreia plângerea greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată se trimite organului competent, fiind considerată valabilă dacă se introduce în termen, este neconstituțională, deoarece „un cetățean român care sesizează organul competent în termen legal este discriminat față de cetățeanul român care face sesizare la organul necompetent bucurându-se de același tratament cu cel dintâi“.

Tribunalul Bihor consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu dreptul cetățenilor de a se adresa în mod liber justiției. De asemenea, se arată că textul de lege criticat este în acord și cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, republicată, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că textul art. 285 din Codul de procedură penală se constituie într-o normă legală protectoare a drepturilor persoanei vătămate prin infracțiuni pentru care legea prevede obligativitatea unei plângeri prealabile. Nu i se poate imputa persoanei vătămate, cu efecte procesuale importante, și anume pierderea dreptului acesteia de a mai sesiza organul judiciar, faptul că a îndreptat greșit plângerea, deoarece, în acest mod, practic i s-ar refuza accesul liber la justiție. De asemenea, Guvernul consideră că textul de lege criticat nu este contrar art. 16 din Constituție, deoarece nu creează privilegii sau discriminări în raport cu criteriile prevăzute în art. 4 din Legea fundamentală. Se mai arată că dispozițiile legale criticate sunt aplicabile tuturor persoanelor vătămate care au formulat, în termenul prevăzut de lege, o plângere prealabilă pe care însă au îndreptat-o către un alt organ judiciar decât cel competent. Pentru aceleași motive se apreciază că dispozițiile criticate nu contravin nici principiilor constituționale referitoare la supremația legii și la exercitarea în mod legal a drepturilor și libertăților.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 285 din Codul de procedură penală nu sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece principiul egalității nu înseamnă uniformitate și nu este încălcat atunci când legiuitorul stabilește un tratament juridic diferit în raport cu situațiile specifice în care se află titularul. În consecință,

este constituțională reglementarea prin lege a două moduri specifice de sesizare a organului competent, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară plângerea prealabilă. Aceste moduri sunt diferite, corespunzătoare celor două cazuri diferite, și anume: sesizarea organului competent de către persoana vătămată, în cazurile expres prevăzute de lege, respectiv sesizarea organului competent de către organul de urmărire penală sau instanța de judecată, în cazul în care plângerea a fost greșit îndreptată. De asemenea, dispozițiile art. 285 din Codul de procedură penală sunt conforme cu prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, garantându-se astfel dreptul oricărei persoane de a sesiza organele judiciare. Totodată dispozițiile legale criticate reprezintă norme procedurale, a căror stabilire intră exclusiv în competența legiuitorului, conform art. 125 alin. (3) din Constituție. În concluzie, se apreciază că dispozițiile art. 285 din Codul de procedură penală sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 285 din Codul de procedură penală care reglementează procedura necesară în cazul în care o plângere prealabilă este greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată. Astfel, se prevede obligativitatea organului care a primit o astfel de plângere prealabilă de a o trimite organului competent. Plângerea se consideră valabilă dacă a fost introdusă la organul judiciar necompetent în termenul de două luni prevăzut la art. 284 din Codul de procedură penală.

Autorul excepției consideră aceste dispoziții ca fiind contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, cu motivarea că ele creează o situație discriminatorie pentru persoana vătămată care se adresează organului judiciar competent, în comparație cu aceea care se adresează unui organ necompetent, care se bucură de același tratament cu cea dintâi, chiar dacă plângerea ei este trimisă la organul competent după expirarea termenului de două luni. Se mai susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare și prevederilor constituționale ale art. 51 referitoare la supremația Constituției și ale art. 54 referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților, întrucât „întrețin ambiguități care permit comportări abuzive sau de rea-credință“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 285 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu creează privilegii sau discriminări, fiind aplicabile tuturor persoanelor vătămate care au formulat plângerea prealabilă în termenul prevăzut de lege, însă au adresat-o altui organ judiciar decât celui competent. Trimiterea plângerii la organul competent nu numai că nu este în contradicție cu prevederile

constituționale, dar asigură dreptul persoanei vătămate de a se adresa justiției, drept prevăzut în art. 21 din Constituție.

În ceea ce privește invocarea, în susținerea excepției, a încălcării dispozițiilor art. 51 și 53 din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și (6) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bogdan Gheorghe Blaga în Dosarul nr. 57.643/2002 al Tribunalului Bihor.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 176

din 6 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Ioana Marilena Chiva	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior, excepție ridicată de Universitatea „Titu Maiorescu“ din București în Dosarul nr. 2.426/LM/2002 al Tribunalului București — Secția a VIII-a Conflicte de muncă și litigii de muncă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22 aprilie 2003, în prezența autoarei excepției, Universitatea „Titu Maiorescu“ din București, reprezentată de rectorul acesteia, Avram Filipaș, a avocatului Dumitru C. Florescu, pentru partea Ștefan Mitricică, și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 mai 2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.426/LM/2002, **Tribunalul București — Secția a VIII-a Conflicte de muncă și litigii de muncă a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior. Excepția a fost ridicată de Universitatea „Titu Maiorescu“ din București într-un litigiu de muncă având ca obiect anularea unui ordin emis de rectorul acesteia, prin care s-a dispus reducerea cu 3% a salariului membrilor Consiliului de administrație al Universității „Titu Maiorescu“ din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001, potrivit cărora instituțiile de învățământ superior particulare au obligația să verse la bugetul de stat o taxă în quantum de 10% din veniturile realizate din încasarea taxelor percepute în procesul de învățământ de la studenți, sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 32 referitoare la dreptul la învățătură, ale art. 41 referitoare la protecția proprietății private, ale art. 49 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 53 referitoare la contribuțiile fiscale și ale art. 135 referitoare la proprietate. Se arată că dispozițiile criticate instituie o dublă discriminare: pe de o parte, între universitățile particulare și cele de stat, deoarece, deși fac parte, ca universități acreditate, din sistemul național de învățământ, obligația de a vărsa 10% din venituri la bugetul de stat revine numai universităților particulare, iar pe de altă parte, discriminarea privește angajații universităților particulare ale căror venituri sunt diminuate în raport cu angajații universităților de stat. Totodată, prin dispozițiile criticate se încalcă regimul proprietății private, deoarece operează un transfer de proprietate injust din patrimoniul particular în patrimoniul public, ceea ce echivalează

cu o expropriere, fără justă cauză și fără dreptă și prealabilă despăgubire, așa cum prevede art. 41 alin. (3) din Constituție, sau chiar cu o confiscare. De asemenea, susține că „universitatea nu poate fi obligată, nici chiar printr-o ordonanță, să facă o asemenea liberalitate. Aceasta deoarece, pentru a exista un transfer de proprietate unilateral și fără vreun echivalent, ar trebui să existe consimțământul celui care se obligă; or, un asemenea consimțământ nu există. De aceea, dobândirea de către stat a 10% din veniturile bănești ale universităților private apare ca o îmbogățire fără just temei“. Având în vedere faptul că Universitatea „Titu Maiorescu“ din București nu are cămine studențești și nici nu intenționează să-și construiască, consideră că instituirea taxei nu asigură o așezare justă a sarcinilor fiscale, încalcându-se astfel prevederile constituționale ale art. 53 alin. (2).

Tribunalul București — Secția a VIII-a Conflicte de muncă și litigii de muncă apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, „întrucât se realizează o discriminare pentru universitățile particulare, în raport cu cele de stat, sub aspectul reținerii a 10% din veniturile acestora pentru bugetul de stat“. Prin dispozițiile criticate se aduce atingere proprietății private, aplicarea ordonanței de urgență în cauză conducând la un transfer de proprietate injust, ceea ce echivalează cu o îmbogățire fără just temei a statului prin dobândirea a 10% din veniturile bănești ale universităților private.

Totodată consideră că prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 135 alin. (1), potrivit cărora statul ocrotește proprietatea, ale art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul egalității, precum și pe cele ale art. 32 alin. (6) referitoare la autonomia universitară, deoarece numai Senatul unei universități poate să stabilească destinația resurselor financiare ale unității de învățământ.

De asemenea, instanța de judecată opinează că taxa prevăzută de dispozițiile legale criticate constituie o măsură contrară principiului așezării juste a sarcinilor fiscale, întrucât nu este justificată de o prestație corespunzătoare a unei autorități publice, ceea ce contravine art. 53 din Constituție.

În final apreciază că dispozițiile criticate contravin și art. 49 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, deoarece restrângerea adusă dreptului de proprietate al universităților particulare nu se încadrează în vreuna dintre situațiile limitativ prevăzute de art. 49 alin. (1) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

„Potrivit programului de guvernare, pentru anul universitar 2001—2002, circa 50% din costurile cazării în cămine a studenților din învățământul de stat s-a acoperit din subvenția de la bugetul de stat. Pentru ca sprijinul acordat de la bugetul statului în vederea subvenționării cheltuielilor

menționate să poată fi majorat în mod corespunzător, s-a introdus contribuția de 10% din partea instituțiilor de învățământ particulare“, având ca scop „susținerea investițiilor, activităților de întreținere și de reparare a căminelor studențești“, potrivit art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001.

Dispozițiile criticate nu creează discriminări între învățământul de stat și cel privat, prin instituirea taxei de 10% în sarcina învățământului privat, din moment ce, în ceea ce privește învățământul de stat, subvenționarea cheltuielilor aferente cazării studenților s-a asigurat în proporție de 50% de la bugetul de stat, din fondurile aferente acestuia.

Mai mult, dreptul la învățătură, statuat în art. 32 alin. (1) din Constituție, „asigurat prin învățământul superior“, nu este pe deplin respectat dacă tinerilor nu li se asigură condițiile necesare procesului de învățământ, printre acestea figurând și cele cu privire la cazarea studenților. Chiar art. 4 din ordonanța criticată nu distinge între căminele de studenți ale instituțiilor de învățământ superior particulare și cele ale celor de stat.

Autonomia universitară garantată prin Constituție și protecția proprietății private nu pot fi privite făcând abstracție de asigurarea dreptului la învățătură statuat în Constituție. De altfel, prin prevederile criticate nu s-a avut în vedere decât asigurarea accesului tinerilor la învățământul superior, conform art. 32 alin. (1) din Constituție, prin îmbunătățirea stării spațiilor de cazare a acestora.

Guvernul și-a exprimat punctul său de vedere, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, întrucât instituirea pentru unitățile de învățământ particulare a acestei obligații dă expresie dispozițiilor art. 138 din Constituție, existând deci temeiul constituțional pentru aplicarea acestei reglementări. Trebuie avut în vedere faptul că instituțiile de învățământ superior de stat sunt finanțate de la bugetul de stat și, în consecință, ar fi un nonsens să se instituie această obligație și pentru ele, de vreme ce pentru executarea ei sunt necesare resurse financiare de la aceeași sursă, și anume de la bugetul de stat.

Stabilirea, pentru instituțiile de învățământ superior particulare, a obligației prevăzute de dispozițiile criticate nu poate fi considerată ca un transfer de proprietate sau ca o confiscare, cum se susține, în mod eronat, de către autorul excepției, ci ca o sarcină fiscală, având ca temei constituțional dispozițiile art. 136 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 32 alin. (6) din Constituție, consideră că autonomia universitară trebuie să funcționeze în cadrul legal instituit, conform art. 32 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia „instituțiile de învățământ, inclusiv cele particulare, se înființează și își desfășoară activitatea în condițiile legii“.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt neconstituționale. În argumentarea acestui punct de vedere se susțin următoarele în legătură cu măsura criticată:

1. Încalcă principiul egalității prevăzut de art. 16 din Constituție. În principiu, acest text constituțional garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor, nu și egalitatea persoanelor juridice; totuși acesta este aplicabil persoanelor juridice față de care s-a pronunțat un tratament juridic diferențiat, „dacă, astfel, regimul juridic diferit s-ar răsfrânge asupra cetățenilor, implicând inegalitatea lor în fața legii și a autorităților publice“. Se invocă în acest sens jurisprudența

Curții Constituționale, prin care s-a statuat că principiul egalității se aplică și persoanelor juridice, în măsura în care, prin intermediul acestora, cetățenii își exercită un drept constituțional. În speță, prin plata taxei de 10% de către universitățile private, se ajunge la crearea unui regim juridic al acestora diferit față de cel al celor de stat, care se răsfrânge asupra persoanelor fizice implicate în activitatea acestor universități private, în sensul discriminării lor în raport cu cele implicate în învățământul de stat;

2. reprezintă un impediment financiar în exercitarea dreptului de proprietate, ajungându-se la un transfer injust din proprietatea privată în proprietatea publică, contravenind astfel art. 41 și 135 din Constituție;

3. reprezintă un impediment financiar, de natură a restrânge neconstituțional exercitiul dreptului de proprietate și nu numai al acestuia, contravenind astfel prevederilor art. 49 din Constituție;

4. constituie o măsură contrară principiului așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 53 din Constituție, întrucât reprezintă o taxă instituită fără a fi justificată în nici un fel de o prestație a unei autorități publice;

5. instituirea taxei nu poate fi calificată ca un caz excepțional, iar măsura adoptată nu prezintă caracter de urgență și, în consecință, se încalcă și prevederile constituționale ale art. 114 alin. (4).

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174 din 13 decembrie 2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 21 decembrie 2001), având următorul conținut:

— Art. 1: „*Instituțiile de învățământ superior particulare au obligația să verse la bugetul de stat o taxă în cuantum de 10% din veniturile realizate din încasarea taxelor de școlarizare, admiteri, înmatriculări, repetarea examenelor și a altor forme de verificare, precum și a celorlalte taxe percepute în procesul de învățământ de la studenți.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 32: „(1) *Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare.*

(2) *Învățământul de toate gradele se desfășoară în limba română. În condițiile legii, învățământul se poate desfășura și într-o limbă de circulație internațională.*

(3) *Dreptul persoanelor aparținând minorităților naționale de a învăța limba lor maternă și dreptul de a putea fi instruite în această limbă sunt garantate; modalitățile de exercitare a acestor drepturi se stabilesc prin lege.*

(4) *Învățământul de stat este gratuit, potrivit legii.*

(5) *Instituțiile de învățământ, inclusiv cele particulare, se înființează și își desfășoară activitatea în condițiile legii.*

(6) *Autonomia universitară este garantată.*

(7) *Statul asigură libertatea învățământului religios, potrivit cerințelor specifice fiecărui cult. În școlile de stat, învățământul religios este organizat și garantat prin lege.*”;

— Art. 41: „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) *Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*

(3) *Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*

(4) *Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.*

(5) *Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (4) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.*

(6) *Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.*

(7) *Avea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.*

(8) *Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.*”;

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*”;

— Art. 53 alin. (2): „*Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.*”;

— Art. 135: „(1) *Statul ocrotește proprietatea.*

(2) *Proprietatea este publică sau privată.*

(3) *Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.*

(4) *Bogațiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.*

(5) *Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.*

(6) *Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate instituie obligația universităților particulare de a plăti la bugetul de stat o taxă de

10% din veniturile realizate din încasarea diverselor taxe percepute de la studenți, aceste sume fiind destinate pentru susținerea investițiilor, activităților de întreținere și reparare a căminelor studențești, potrivit art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.174/2001.

1. Curtea reține că, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 53 alin. (2), sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale, ceea ce presupune în mod necesar subordonarea față de un principiu de echitate și de justiție socială, pentru a corespunde caracterului social al statului, prevăzut de art. 1 alin. (3) din Constituție.

Din prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 rezultă că taxa de 10%, stabilită numai în sarcina instituțiilor de învățământ superior particulare, are un caracter de principiu și este destinată „pentru susținerea investițiilor, activităților de întreținere și de reparare a căminelor studențești“.

În conformitate cu principiile generale ale fiscalității, orice taxă instituită pentru persoane fizice sau juridice trebuie să fie urmată de un serviciu sau o lucrare efectuată în mod direct și imediat de către organe sau instituții publice. Potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 174/2001, sumele constituite din încasarea taxei se varsă la bugetul de stat și au o destinație specială, prestabilită, urmând a fi utilizate pentru repararea căminelor studențești. Ca atare, Curtea observă că justificarea instituirii unei taxe, și anume prestația din partea unei autorități publice, nu există în cazul de față.

Totodată, culegerea la bugetul de stat a acestei taxe nu se sprijină pe nici un temei legal, în sensul că nici Legea învățământului nr. 84/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 10 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și nici Legea nr. 88/1993 privind acreditarea instituțiilor de învățământ superior și recunoașterea diplomelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 11 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, nu prevăd, ca o condiție pentru acordarea acreditării unei universități particulare, obligația construirii de cămine pentru studenții care fac parte din învățământul universitar privat și, cu atât mai puțin, obligația participării la întreținerea și repararea căminelor studențești existente, aflate de drept în proprietatea instituțiilor de învățământ superior de stat, în conformitate cu prevederile art. 166 din Legea nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea constată că dispozițiile criticate, prin instituirea obligației de plată a taxei de 10% exclusiv de către universitățile particulare, creează premisa unui dezechilibru în stabilirea sistemului de impuneri. Este de necontestat faptul că, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție, cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice, dar, în conformitate cu dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Așa cum a statuat Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 3/1994 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 8 iunie 1994), „[...] fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni“.

Curtea observă că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 174/2001 sunt norme cu caracter general, permanent care prestabilesc destinația sumelor încasate din

colectarea taxei de 10% la bugetul de stat, obligație ce revine doar instituțiilor de învățământ particulare, iar nu și instituțiilor învățământului de stat cu privire la sumele pe care acestea le percep pentru locurile ocupate cu plată la aceste instituții.

Astfel fiind, Curtea constată că taxa în discuție este stabilită în afara cadrului general al impozitelor și taxelor, întrucât nu este justificată prin nici un fel de prestație a unei autorități publice, contravenind principiului constituțional al justei așezări a sarcinilor fiscale, consacrat de dispozițiile art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală.

2. Totodată, prin dispozițiile criticate se restrânge și dreptul de proprietate al instituțiilor de învățământ superior particulare, ceea ce contravine prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la protecția proprietății private, precum și ale art. 49 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Prin instituirea obligației legale în sarcina instituțiilor de învățământ superior particulare de a plăti o taxă de 10% la bugetul de stat se realizează un transfer injust de proprietate care operează din patrimoniul universităților particulare către bugetul de stat, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate al acestora.

Potrivit art. 49 din Legea fundamentală, restrângerea exercițiului unui drept constituțional — în cazul de față al dreptului de proprietate — în scopul apărării unor drepturi ale cetățenilor, este posibilă ca o măsură fără de care dreptul respectiv ar fi grav afectat. Or, nu se poate susține că instituirea acestei taxe pentru instituțiile de învățământ superior particulare, prin care însuși dreptul de proprietate al acestora este diminuat în mod definitiv, se face pentru apărarea dreptului la învățătură. Totodată, potrivit principiului proporționalității, restrângerea poate avea loc numai în limitele necesare pentru ca acel drept să nu fie, cel puțin în parte, compromis. Având în vedere că taxa în discuție a fost instituită în vederea susținerii unor investiții și a unor activități de întreținere și de reparare a căminelor studențești, precum și faptul că aceste cămine sunt destinate locuirii doar a unei părți din studenți, în special a celor din cadrul învățământului superior de stat, nu rezultă că această restrângere a dreptului de proprietate al universităților particulare se impune — așa cum prevăd dispozițiile alin. (1) al art. 49 din Constituție — și nici că ea este proporțională cu situația care a determinat-o — așa cum prevăd dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 contravin prevederilor constituționale ale art. 53 alin. (2) referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale, ale art. 41 referitoare la protecția proprietății private, precum și ale art. 49 referitoare la exercițiul unor drepturi și al unor libertăți și, ca atare, excepția de neconstituționalitate urmează să fie admisă.

În exercitarea controlului de constituționalitate, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, „În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare“. Astfel, având în vedere că art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 fac trimitere în mod expres la prevederile art. 1—3 din același act normativ, Curtea constată că trimiterile exprese la art. 1 din ordonanță rămân fără obiect, prin declararea articolului de referință ca fiind neconstituțional.

Față de cele arătate mai sus, în temeiul art. 41, 49, 53, al art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior, excepție ridicată de Universitatea „Titu Maiorescu” din București în Dosarul nr. 2.426/LM/2002 al Tribunalului București — Secția a VIII-a Conflicte de muncă și litigii de muncă, și constată că dispozițiile menționate sunt neconstituționale.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Listei cu gradatori autorizați și a Formularului-tip pentru licența de gradator

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (3) și ale art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.336/2002 privind instituirea Sistemului național de gradare a semințelor de consum,

văzând Lista cu gradatori autorizați propuși de către Comisia Națională de Gradare a Semințelor de Consum, precum și Formularul-tip pentru licența de gradator,

văzând Referatul de aprobare nr. 126.535 din 20 mai 2003 al Direcției generale de implementare, reglementare și de management al resurselor biotehnologice,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista cu gradatori autorizați, prevăzută în anexa nr. 1, și Formularul-tip pentru licența de gradator, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 2. — Se aprobă emiterea licenței de gradator persoanelor propuse în lista prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

București, 4 iunie 2003.
Nr. 377.

LISTA
cu gradatori autorizați

Nr. crt.	Numele		Prenumele	0	1	2
	0	1				
1.	Adam		Dorin	59.	Drăgan	Stela
2.	Alecu		Gabriela	60.	Drăgănescu	Rada
3.	Andrei		Elena	61.	Drăghici	Elisabeta
4.	Anghel		Laurențiu	62.	Drăghici	Valentina
5.	Anton		V. Alexandru	63.	Dumitrașcu	Nicoleta
6.	Anton		Vasile	64.	Enescu	Ilenuța
7.	Anuța		Florica	65.	Eremia	Marilena Viorica
8.	Apostu		Gheorghita	66.	Farkaș	Victoria-Ana
9.	Armășelu		Aurica	67.	Frangulea	Viorel
10.	Axinte		Gheorghe	68.	Gavrilescu	Iuliana
11.	Balaci		Livia	69.	Găzdaru	Elena
12.	Băltac		Constantina	70.	Ghinea	Steliana
13.	Barbu		Aurelia	71.	Gigea	Marioara
14.	Barbu		Rodica	72.	Giurcă	Niculina
15.	Bădescu		Mariana	73.	Gozar	Cristian
16.	Bălan		Sofia	74.	Grasu	Victoria-Emilia
17.	Berkesy		Corina-Michaela	75.	Grigoras	Carmen Adinica
18.	Birideanu		Gabriela	76.	Grigorescu	Emilian
19.	Bobonete		Iuliana	77.	Gurlui	Salomeia
20.	Bodea		Daniel	78.	Haș	Otilia
21.	Bordea		Luminița	79.	Huștiuc	Maria
22.	Brăguță		Serghei	80.	Ichim	Maria
23.	Brunhuber		Elena	81.	Ilie	Maria
24.	Buciuman		Leontina	82.	Ioniță	Constanța
25.	Bucur		Mihaela	83.	lordache	Valentina
26.	Buțeanu		Marioara	84.	Ispas	Paraschiva
27.	Buhuceanu		Dan	85.	Kovacs	Năstica
28.	Buliga		Dorina	86.	Licșor	Felicia
29.	Buluță		Constantin	87.	Licu	Monica
30.	Burghilea		Elena	88.	Lițeanu	Ana-Maria
31.	Calotă		Costică	89.	Luca	Rodica
32.	Cârâiac		Steluța	90.	Lucaci	Ioana
33.	Cazacu		Genia	91.	Luncean	Giorgeta
34.	Chioveanu		Leana	92.	Luntraru	Nina
35.	Chiriac		Victorița	93.	Macri	Adriana
36.	Chiroiu		Cristina Cornelia	94.	Manoliu	Nicolae
37.	Ciocoiu		Elena	95.	Mareș	Dorina
38.	Çișmașu		Mariana	96.	Marian	Iustina
39.	Cizmaru		Gigel	97.	Marin	Margareta
40.	Cocona		Stere	98.	Mariș	Maria
41.	Cojanu		Florin	99.	Matei	Niculai
42.	Condache		Gigel	100.	Mărcuș	Dorina
43.	Condurache Cozmeanu		Aurora Coca	101.	Merilă	Codruța Gabriela
44.	Coteț		Luminița	102.	Mihăilă	Marinela
45.	Cristea		Adina Elena	103.	Mincă	Marioara
46.	Cucu		Cristina	104.	Mincu	Maria
47.	Custură		Mioara	105.	Mitu	Mioara
48.	Datcu		Vasile	106.	Miu	Irina
49.	Dănăilă		Alina Elena	107.	Moldoveanu	Mariana-Cornelia
50.	Dedu		Anica	108.	Moraru	Adrian
51.	Dinu		Dan	109.	Morărescu	Eleonora
52.	Dinu		Iuliana	110.	Muncioiu	Viorica
53.	Dinu		Maria	111.	Muntean	Violeta
54.	Dobre		Florian	112.	Mușat	Antea
55.	Dobrescu		Florian	113.	Neacșa	Daniela
56.	Dogaru		Dorina	114.	Nedelcu	Aurica
57.	Dragomirescu		Alina	115.	Nedelcu	Maria
58.	Drăgan		Rada	116.	Negoită	Virginia
				117.	Negulescu	Daniela
				118.	Nica	Oprina

0	1	2	0	1	2
119.	Nica	Constantina	157.	Stan	Lina
120.	Nicolae	Penelopia	158.	Stan	Constanța
121.	Nițoiu	Alexandru	159.	Stanciu	Elena
122.	Odoș	Mioara	160.	Stancu	Ilie
123.	Ogescu	Doinița-Cristina	161.	Statache	Rodica
124.	Oprescu	Magdalena	162.	Stavarache	Ioana
125.	Oprîș	Elena Lucia	163.	Stănculescu	Victor
126.	Papuc	Ana Viorica	164.	Stoian	Ion
127.	Paraschiv	Sanda	165.	Stroe	Vetuța
128.	Pârvu	Gabriela	166.	Suceveanu	Roxana
129.	Pătruțiu	Ioana	167.	Șandru	Ioan
130.	Penciu	Nicolae	168.	Șerban	Constanța
131.	Petraru	Mihai	169.	Ștefan	Iulian
132.	Petre	Lenuța	170.	Ștefan	Blacioti
133.	Petruța	Gabriela	171.	Țașcă	Sofia
134.	Poinar	Florica	172.	Țîrziman	Paula
135.	Pop	Irina	173.	Todoran	Amelia
136.	Popa	Ana-Livia	174.	Trancă	Mărgărit
137.	Popescu	Adriana	175.	Trifu	Corina
138.	Popescu	Constantin	176.	Turcu	Cristian
139.	Popescu	Laurenția	177.	Țarălungă	Adriana
140.	Popescu	Lidia	178.	Țîrdea	Maria
141.	Popescu	Liliana	179.	Țugui	Gheorghe
142.	Poplauski	Cosmin Victor	180.	Țușcă	Angelica
143.	Postolache	Gheorghe	181.	Vasiliu	Rodica
144.	Preduș	Irina	182.	Vasiliu	Alina-Rodica
145.	Radu	Angela	183.	Vatau	Verginica
146.	Ratcu	Maria	184.	Văduva	Dorina-Mariana
147.	Rațiu	Filofteia	185.	Văleanu	Marioara
148.	Răcăleanu	Marian	186.	Vieru	Andrei
149.	Relinschi	Adrian	187.	Vintilă	Vasilica
150.	Rizea	Tasica	188.	Vișan	Maria
151.	Ronțu	Gabriela	189.	Viță	Fevronia
152.	Rotaru	Camelia	190.	Voicu	Marioara
153.	Rusu	Maria	191.	Voinea	Stănica
154.	Sandu	Constantin	192.	Zaharescu	Tudor
155.	Sandu	Sorin-Gelu	193.	Zamfirache	Daniela
156.	Smarandache	Tona	194.	Zară	Maria

ANEXA Nr. 2

(model)

FORMULARUL - TIP
pentru licența de gradator

ROMÂNIA

COMISIA NAȚIONALĂ DE GRADARE A SEMINTELOR DE CONSUM

Președintele Comisiei Naționale de Gradare a Semințelor de Consum,

în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 141/2002 privind reglementarea depozitării semințelor de consum, regimul certificatelor de depozit pentru acestea și constituirea Fondului de garantare pentru certificatele de depozit, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 149/2003, precum și ale art. 6 alin. (3) și ale art. 9 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.336/2002 privind instituirea Sistemului național de gradare a semințelor de consum (SNGSC),

având în vedere propunerea Comisiei Naționale de Gradare a Semințelor de Consum din 28 mai 2003, înaintată Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor și aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 377 din 4 iunie 2003,

în temeiul Regulamentului cu privire la acordarea licențelor de gradator,
emite următoarea

LICENȚĂ DE GRADATOR
pentru autorizarea dreptului de a desfășura activității în domeniul gradării semințelor de consum

Seria nr.

Pentru (nume) (prenume)

CNP □□□□□□□□□□□□□□□□.

Președinte,

.....

Emisă la

Data/...../.....

Am primit licența de gradator seria nr.

.....
 (numele și prenumele)

.....
 (semnătura)

...../...../.....
 (data)

REGISTRUL DE EVIDENȚĂ
a licențelor de gradator

— model —

Nr. crt.	Seria și numărul licenței de gradator	Titularul licenței de gradator		Cod numeric personal (CNP)	Observații
		Nume	Prenume		

1. MODELUL LEGITIMAȚIEI
pentru gradator

— față —

— verso —

<p align="center">ROMÂNIA COMISIA NAȚIONALĂ DE GRADARE A SEMINȚELOR DE CONSUM Legitimatie de gradator Licența seria nr. Numele: <i>loc</i> Prenumele: <i>pentru</i> Buletinul/cartea de identitate seria nr. <i>fotografie</i> CNP □□□□□□□□□□□□□□□□</p> <p align="right"><i>Președinte,</i> Nr. din L.Ș.</p>	<p>Posesorul prezentei legitimații este abilitat să aplice prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 141/2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 149/2003, și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.336/2002, pentru desfășurarea activităților de gradare a semințelor de consum.</p> <p align="center">VIZE ANUALE</p> <table border="1"> <tr> <td>2003</td> <td>2004</td> <td>2005</td> <td>2006</td> <td>2007</td> </tr> </table>	2003	2004	2005	2006	2007
2003	2004	2005	2006	2007		

2. MODELUL ȘTAMPILEI
pentru gradator

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

privind înlocuirea anexei la Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 1.894/2002 pentru aprobarea Manualului privind controlul statului pavilionului la navele care arborează pavilionul român

În temeiul prevederilor art. 1⁶ lit. j) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul naval, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 412/2002, și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței emite următorul ordin:

Art. 1. — Anexa la Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 1.894/2002 pentru aprobarea Manualului privind controlul statului pavilionului la navele care arborează pavilionul român, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 9 decembrie 2002, se înlocuiește cu anexa*) la prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Ileana Tureanu,
secretar de stat

București, 9 aprilie 2003.
Nr. 558.

*) Anexa se publică ulterior.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor tehnice privind aprobarea de tip a echipamentelor și produselor pentru nave maritime, prevăzute de convențiile internaționale la care România este parte, cod MLPTL.ANR—EM—2003

Având în vedere prevederile art. 69 și 70 din Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993, ratificat prin Legea nr. 20/1993, și ale Directivei Consiliului Uniunii Europene nr. 96/98/CE din 20 decembrie 1996 privind echipamentul maritim, amendată prin Directiva Comisiei Uniunii Europene nr. 98/85/CE din 11 noiembrie 1998, prin Directiva Comisiei Uniunii Europene nr. 2.001/53/CE din 10 iulie 2001 și prin Directiva Comisiei Europene nr. 2.002/75/CE din 2 septembrie 2002,

în temeiul prevederilor art. 2² alin. (3) și art. 10² alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul naval, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 412/2002, precum și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele tehnice privind aprobarea de tip a echipamentelor și produselor pentru nave maritime, prevăzute de convențiile internaționale la care România este parte, cod MLPTL.ANR—EM—2003, prevăzute în anexele nr. 1—5*) care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Scopul normelor tehnice prevăzute la art. 1 este de a asigura:

a) siguranța pe mare și prevenirea poluării marine, prin aplicarea uniformă a reglementărilor internaționale în domeniu, a echipamentelor și produselor care sunt destinate a fi montate la bordul navelor maritime, cărora li se eliberează

certificate de siguranță, în conformitate cu prevederile convențiilor internaționale la care România este parte;

b) facilitarea condițiilor de recunoaștere de către organele competente și de liberă acceptare a echipamentelor și produselor în baza unor principii uniforme de evaluare și certificare a calității și conformității cu dispozițiile reglementărilor internaționale aplicabile.

Art. 3. — În înțelesul prezentului ordin, termenii utilizați se definesc după cum urmează:

a) *Autoritatea Navală Română* (ANR) — organul tehnic de specialitate din subordinea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței (MLPTL) căruia i-au fost

*) Anexele nr. 1—5 se publică ulterior.

delegate competențele pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin;

b) *proceduri de evaluare a conformității* — procedurile prevăzute în anexa nr. 3;

c) *echipamente și produse* — echipamentele și produsele cuprinse în anexele nr. 1 și 2 care se montează la bordul navelor conform prevederilor convențiilor internaționale la care România este parte sau care se montează din inițiativa armatorului, pentru care este necesară aprobarea de tip a acestora în sensul prezentului ordin;

d) *echipamente de radiocomunicații* — echipamentele prevăzute în cap. IV al Convenției SOLAS 1974, astfel cum a fost amendată în 1988, referitor la „Sistemul mondial pentru caz de sinistru și pentru siguranța navigației pe mare” (Sistemul GMDSS) și radiotelefonul UIF (VHF) prevăzut la Regula III/6.2.1 a Convenției SOLAS 1974;

e) *convențiile internaționale*:

1. Convenția internațională asupra liniilor de încărcare, încheiată la Londra la 5 aprilie 1966 (LL 66), la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 80/1971;

2. Convenția referitoare la Regulamentul internațional din 1972 pentru prevenirea abordajelor pe mare, încheiată la Londra la 20 octombrie 1972, la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 239/1974;

3. Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, modificată prin protocolul încheiat la Londra la data de 17 februarie 1978 (MARPOL 73/78), la care România a aderat prin Legea nr. 6/1993;

4. Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, încheiată la Londra la 1 noiembrie 1974 (SOLAS 74), la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 80/1979, împreună cu protocoalele și amendamentele la acestea, intrate în vigoare pe plan internațional;

f) *reglementări internaționale* — convențiile internaționale, rezoluțiile și circularele aplicabile ale Organizației Maritime Internaționale (IMO), precum și standardele internaționale de încercări aplicabile, astfel cum sunt definite la lit. o);

g) *marcă de conformitate* — simbol care se aplică de producător sau de reprezentantul autorizat al acestuia, înainte de introducerea pe piață și/sau de utilizare, pe un produs, pe ambalajul acestuia și/sau pe documentele însoțitoare și care are semnificația conformității produsului cu toate cerințele aplicabile, prevăzut în anexa nr. 4;

h) *organism notificat* — instituția recunoscută și desemnată oficial de autoritățile de stat pentru realizarea evaluării și certificării conformității echipamentelor maritime conform reglementărilor aplicabile. În România, organismul tehnic de specialitate desemnat să efectueze procedura de evaluare a conformității pentru echipamentele și produsele maritime destinate navelor care arborează pavilionul român este ANR;

i) *echipament sau produs montat la bord* — echipament sau produs plasat sau instalat permanent la bordul unei nave maritime, în concordanță cu reglementările internaționale aplicabile;

j) *certIFICATE DE SIGURANȚĂ* — certificatele eliberate de administrațiile statelor de pavilion sau de către organizații recunoscute, în numele acestora, în conformitate cu convențiile internaționale;

k) *navă* — orice navă care intră sub incidența convențiilor internaționale care nu se aplică navelor militare;

l) *certificat de aprobare de tip* — certificatul eliberat unui echipament sau produs după finalizarea procedurilor de evaluare a conformității. Noțiunea de „*certificat de aprobare de tip*” este similară cu noțiunea „*certificat de tip — CE*” utilizată în reglementările țărilor membre ale Comunității Europene (CE);

m) *navă nouă* — navă a cărei chilă a fost pusă sau care se găsește într-un stadiu similar de construcție la data intrării în vigoare a prezentului ordin sau ulterior acestei date. În scopul aplicării acestei definiții, prin *stadiu similar de construcție* se va înțelege că:

1. stadiul construcției este identificabil ca fiind specific începutului construcției; și

2. asamblarea respectivei nave este realizată la un nivel reprezentând cel puțin 50 t de material sau 1% din masa estimată a tuturor materialelor pentru corpul și structurile sale, luându-se în considerare valoarea cea mai mică;

n) *navă existentă* — o navă care nu este nouă;

o) *standarde de încercări* — standardele în vigoare, aplicabile pentru definirea metodelor de încercare și a rezultatelor testelor în forma în care se face referire în anexa nr. 1, care sunt stabilite în concordanță cu cerințele reglementărilor internaționale de către:

1. Organizația Maritimă Internațională (IMO);

2. Organizația Internațională de Standardizare (ISO);

3. Comisia Internațională Electrotehnică (CEI);

4. Comitetul European de Standardizare (CEN);

5. Comitetul European de Standardizare Electrotehnică (CENELEC);

6. Institutul European de Standardizare pentru Telecomunicații (ETSI);

p) *aprobare de tip* — procedurile de evaluare a conformității echipamentului cu normele aplicabile, efectuate în concordanță cu standardele de încercări aplicabile, inclusiv verificările procedurilor de asigurare a calității produsului și/sau producției și eliberarea certificatelor de aprobare de tip.

Art. 4. — (1) Normele tehnice prevăzute la art. 1 se aplică echipamentelor și produselor care vor fi montate la bordul:

a) navelor noi, care arborează pavilion român, indiferent de locul unde se realizează construcția acestora, în țară sau în străinătate;

b) navelor existente, care arborează pavilion român, dacă astfel de echipamente sau produse sunt montate la bord pentru prima dată sau dacă ele înlocuiesc echipamente sau produse similare, cu excepțiile permise de convențiile internaționale, indiferent de locul în care se află nava atunci când se face montarea echipamentelor la bord.

(2) Normele tehnice menționate mai sus nu se aplică echipamentelor montate la bordul navelor înainte de data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. 5. — Pentru eliberarea sau reînnoirea certificatelor de siguranță prevăzute de convențiile internaționale, ANR se va asigura ca echipamentele montate la bord să corespundă prevederilor normelor tehnice prevăzute la art. 1.

Art. 6 — (1) Echipamentele și produsele prevăzute în anexa nr. 1, montate la bordul navelor care arborează

pavilion român, vor corespunde cerințelor reglementărilor internaționale indicate în respectiva anexă.

(2) Conformitatea echipamentelor și a produselor cu prevederile convențiilor internaționale, rezoluțiilor și circularilor IMO se demonstrează exclusiv prin aplicarea standardelor specifice de încercări și a procedurilor de evaluare a conformității menționate în anexa nr. 1. În cazul echipamentelor și produselor pentru care sunt indicate concomitent standarde de încercări ale CEI și ETSI, acestea sunt considerate ca variante alternative de încercări pentru a căror aplicare producătorul sau reprezentantul său autorizat poate decide care dintre acestea va fi folosit.

(3) Echipamentele și produsele indicate în anexa nr. 1, fabricate și certificate cu 2 ani înaintea datei de intrare în vigoare a prezentului ordin, pot fi acceptate de către ANR spre a fi montate la bordul navelor care arborează pavilion român.

(4) Pentru a putea să fie instalate la bordul navelor care arborează pavilion român, echipamentele și produsele cuprinse în anexa nr. 2, pentru care, potrivit convențiilor internaționale, se prevede necesitatea aprobării de tip, dar pentru care nu există încă standarde internaționale de încercări, se supun aprobării de tip a ANR, conform procedurilor stabilite de aceasta.

Art. 7. — (1) Pentru a putea fi montate la bordul navelor care arborează pavilion român, echipamentele și produsele prevăzute în anexele nr. 1 și 2 se supun în prealabil aprobării de tip de către ANR, în concordanță cu reglementările internaționale aplicabile și, respectiv, cu prevederile prezentului ordin.

(2) Echipamentele și produsele prevăzute în anexele nr. 1 și 2, provenind din state ale CE, pot fi montate la bordul navelor care arborează pavilion român, fără a li se impune condiții suplimentare privind repetarea integrală a procedurilor de acceptare de tip și certificare pentru recunoaștere, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) producătorii sau reprezentanții autorizați ai acestora din țările CE sau, după caz, persoanele care asigură vânzarea respectivelor echipamente și produse prezintă la ANR copii autentificate ale:

1. certificatelor de tip — CE eliberate de un organism notificat din cadrul CE, care să ateste conformitatea cu prevederile reglementărilor internaționale aplicabile;

2. licențelor radio care sunt eliberate, după caz, de către autoritățile competente, conform reglementărilor internaționale pentru radiocomunicații;

b) echipamentele și produsele se livrează utilizatorilor cu marcarea CE adecvată și sunt însoțite de certificatele și documentele aferente privind atestarea calității, siguranței și caracteristicilor tehnice, instalarea, funcționarea și întreținerea.

(3) Fără a îngreuna nejustificat montarea la bordul navelor sub pavilion român a echipamentelor și produselor prevăzute la alin. (2), în cazuri justificate, ANR poate solicita organismelor notificate CE și, respectiv, autorităților competente din cadrul CE informații suplimentare privind eliberarea sau retragerea certificatelor de tip CE, spre a se asigura asupra satisfacerii condițiilor de siguranță și prevenire a poluării prevăzute de convențiile internaționale aplicabile.

(4) Înainte de eliberarea certificatelor de siguranță pentru nave, conform reglementărilor internaționale referitoare

la radiocomunicații, trebuie eliberate de către autoritățile competente, după caz, licențele radio.

Art. 8. — În măsura în care organizațiile internaționale prevăzute la art. 3 lit. o) stabilesc noi standarde de încercări sau modifică standardele de încercări pentru echipamentele prevăzute în anexele nr. 1 și 2 și acestea devin obligatorii pe plan internațional și, implicit, în cadrul CE, ANR va urmări aplicarea respectivelor standarde de încercări.

Art. 9. — (1) Navele noi, indiferent de pavilionul pe care îl arborează, în cazul în care vor fi transferate spre înmatriculare sub pavilion român, la momentul transferului se supun de către ANR unei inspecții tehnice pentru a se verifica dacă particularitățile echipamentelor și produselor montate la bord, care fac obiectul anexelor nr. 1 și 2, corespund cu certificatele de siguranță ale respectivelor nave, fiind marcate corespunzător.

(2) Echipamentele și produsele montate la bord, care sunt incluse în anexele nr. 1 și 2, se înlocuiesc numai în situația în care nu sunt marcate corespunzător și dacă ANR constată că nu corespund cerințelor de siguranță și de prevenire a poluării din reglementările internaționale aplicabile.

(3) Pentru echipamentele și produse considerate echivalente cu cele aprobate de tip conform prezentelor norme sau conform normelor CE, pentru cele nemarcate CE, ANR va elibera un certificat care să ateste respectiva echivalență și posibilitatea de a fi montate la bord cu eventuale restricții ce s-ar putea impune pentru folosirea lor. Certificatul va fi păstrat la bord.

(4) Echipamentele de radiocomunicații nu trebuie să afecteze cerințele spectrului de radiofrecvențe și cele privind compatibilitatea electromagnetică.

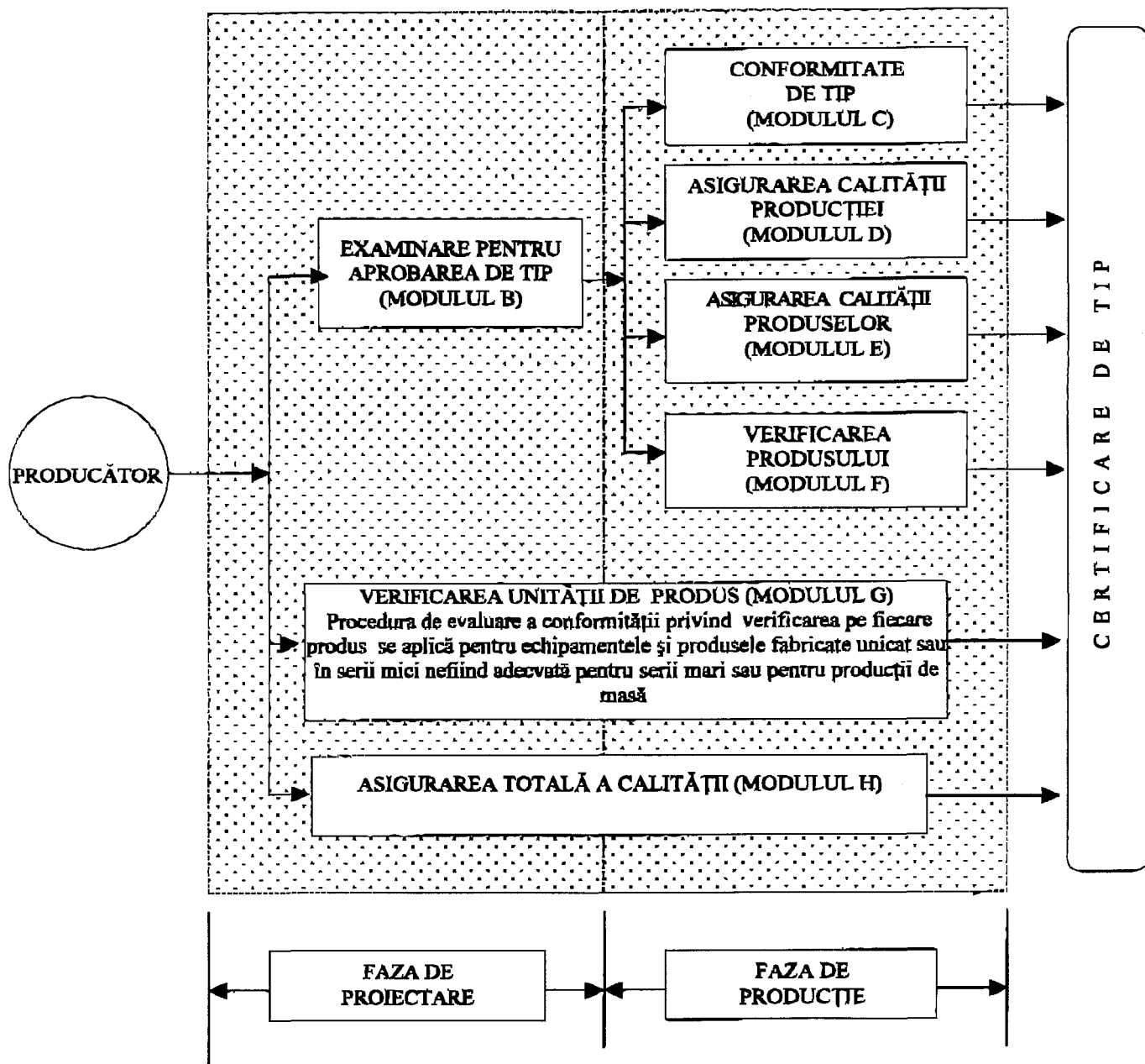
Art. 10. — (1) Organismul tehnic de specialitate, desemnat să efectueze procedurile de evaluare a conformității prevăzute la art. 11, pentru echipamentele și produsele prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care se montează la bordul navelor sub pavilion român, este ANR.

(2) Desemnarea altor organisme de către MLPTL pentru efectuarea procedurilor de evaluare a conformității prevăzute la art. 11, pentru echipamentele și produsele prevăzute în anexele nr. 1 și 2, este condiționată de satisfacerea criteriilor din anexa nr. 5. În cazul nerespectării prevederilor din anexa nr. 5, MLPTL va retrage desemnarea.

(3) Pentru menținerea desemnării de a efectua procedurile de evaluare prevăzute la art. 11, organismele notificate vor parcurge cel puțin o dată la 2 ani un audit prin care se va verifica modul de satisfacere a criteriilor din anexa nr. 5. Auditul se realizează de către o organizație independentă, abilitată în acest sens conform legislației în vigoare.

(4) Aplicarea prevederilor art. 7 alin. (2) implică punerea oficială la dispoziție de către cei interesați a listei actualizate a organismelor notificate din cadrul CE.

Art. 11. — (1) Procedurile privind evaluarea conformității, care sunt prevăzute în anexa nr. 3, pot fi aplicate pentru certificarea de tip a echipamentelor și produselor cuprinse în anexa nr. 1 prin folosirea modulelor B+C, B+D, B+E, B+F, G sau H, după caz, ținând cont de faza de proiectare și, respectiv, faza de producție, așa cum sunt prezentate structurat în schema de mai jos:

Schema procedurilor de evaluare a conformității*)

(2) ANR va pune la dispoziția celor interesați o listă actualizată cu echipamentele sau produsele care au certificate de aprobare de tip, precum și cu cele cărora li s-a refuzat aprobarea de tip, pentru a putea fi montate la bordul navelor sub pavilion român.

(3) Produsele care au obținut certificatul de aprobare de tip a ANR vor fi însoțite de o declarație de conformitate a tipului, făcută de producător în scris și care conține informațiile prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 12. — (1) Echipamentele și produsele cuprinse în anexa nr. 1, care sunt conforme cu cerințele reglementărilor internaționale aplicabile, se marchează corespunzător, conform dispozițiilor alin. (4), de către producător sau reprezentantul autorizat al acestuia.

(2) Marca de conformitate este însoțită de simbolul sau numărul de identificare al organismului notificat competent care a efectuat procedura de evaluare a conformității și este implicat în controlul fazelor de fabricație, precum și de ultimele două cifre ale anului în care este făcută marcarea. Numărul sau simbolul de identificare al organismului notificat se aplică de către producător sau de reprezentantul autorizat al producătorului pe răspunderea respectivului sau se poate aplica de însuși organismul notificat.

(3) În anexa nr. 4 se prezintă forma marcajelor care se aplică pe echipamentele și produsele ce se încadrează în prevederile art. 7 alin. (1) și, respectiv, alin. (2).

(4) Marca se aplică direct pe echipament/produs sau pe plăcuța cu datele acestuia, astfel încât să fie vizibilă,

*) Schema este reprodusă în facsimil.

lizibilă și rezistentă la ștergere pe întreaga durată de viață estimată a respectivului echipament/produs. În situația în care o astfel de aplicare nu este posibilă sau nu poate fi luată în considerare ca acceptabilă datorită naturii pieselor care formează echipamentul, marcarea se aplică printr-o etichetă pe ambalaj sau în prospectul echipamentului.

(5) Nu se vor aplica marcaje suplimentare care pot produce confuzii sau neînțelegerea graficii mărcilor prevăzute prin prezentul ordin.

(6) Marca de conformitate se fixează numai la finalizarea ciclului de fabricație.

Art. 13. — (1) Înainte de a fi montate la bordul navelor sub pavilion român, dacă echipamentele sau produsele, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, corespund condițiilor pentru care s-a efectuat aprobarea de tip, suplimentar celor prevăzute la art. 7 ANR poate proceda la verificări prin sondaj ale unor exemplare prevăzute cu mărci, existente pe piață. Astfel de verificări nu se încadrează în procedurile de evaluare a conformității prezentate la art. 11 și nu pot fi făcute pe cheltuiala producătorului, reprezentantului său autorizat sau a persoanelor care realizează comercializarea.

(2) Suplimentar față de cele prevăzute la art. 7, pentru a controla dacă echipamentele sau produsele prevăzute în anexele nr. 1 și 2 corespund condițiilor pentru care s-a efectuat aprobarea de tip și prevederilor prezentului ordin după montarea la bordul navelor sub pavilion român, ANR poate verifica și aprecia măsura în care respectivele echipamente și produse corespund condițiilor de siguranță și/sau de prevenire a poluării și își mențin caracteristicile după ce s-au efectuat încercările de funcționare pentru evaluarea performanțelor prevăzute de convențiile internaționale. Astfel de verificări nu vor dubla, în nici un caz, procedurile de evaluare a conformității deja parcurse. ANR poate solicita producătorului, reprezentantului său autorizat sau persoanei care realizează comercializarea să prevadă și să prezinte rapoarte de inspecție și încercare potrivit normelor specifice în vigoare.

Art. 14. — (1) În situația în care un echipament sau produs prevăzut în anexele nr. 1 și 2, chiar dacă are certificarea de aprobare de tip și este corect montat la bord, corect întreținut și exploatat potrivit destinației sale, dar se dovedește, cu ocazia inspecțiilor sau pe orice altă cale, că pune în pericol sănătatea și/sau siguranța echipajului, pasagerilor sau, după caz, a altor persoane și, respectiv, poate afecta în mod nefavorabil mediul marin, se va interzice utilizarea la bordul navelor sub pavilion român a respectivului echipament sau produs. În situația în care echipamentul sau produsul în cauză se încadrează în prevederile art. 6 alin. (1), MLPTL, prin ANR, va informa în cel mai scurt timp posibil autoritățile competente ale statelor membre ale CE asupra măsurilor adoptate, furnizându-se detalii asupra motivelor care stau la baza acestor măsuri, în special dacă se constată:

- a) neconcordanța cu prevederile art. 6 alin. (1) și (2);
- b) aplicarea incorectă a standardelor de încercări prevăzute la art. 6;
- c) insuficiența sau deficiența însăși a standardelor de încercări aplicate.

(2) În situația în care un echipament sau produs se dovedește necorespunzător, dar are aplicată marca de conformitate, ANR va lua măsurile care se impun în astfel de situații împotriva tuturor acelor care au aplicat respectiva marcă. ANR va informa organismul notificat care a eliberat certificatul de aprobare de tip sau, după caz, va retrage certificatul său și va informa armatorii români.

Art. 15. — (1) În afara celor prevăzute la art. 6, în cazuri excepționale, pentru inovații tehnice, se poate accepta montarea la bordul navelor sub pavilion român și a unor echipamente sau produse care nu sunt realizate în strictă conformitate cu procedurile de evaluare a conformității prevăzute în prezentul ordin, dacă acestea au corespuns probelor și încercărilor convenite cu ANR și se dovedesc a fi corespunzătoare cel puțin nivelului echipamentelor și produselor care sunt deja aprobate de tip. Echipamentele de radiocomunicații nu trebuie să afecteze cerințele spectrului de radiofrecvențe.

(2) Procedurile excepționale de acceptare prevăzute la alin. (1) se aplică fără a se determina discriminări ale echipamentelor și produselor care sunt prevăzute la art. 7 alin. (2).

(3) Pentru a putea fi montate la bordul navelor sub pavilion român echipamentele și produsele care sunt prevăzute la alin. (1), trebuie obținut de la ANR un certificat de aprobare de tip cu specificația „experimental”.

(4) Echipamentele și produsele care sunt prevăzute la alin. (1) pot fi adăugate la lista din anexa nr. 2.

(5) În cazul în care o navă care arborează pavilion străin, care are montate la bord echipamente sau produse la care face referire alin. (1), este transferată pentru înmatriculare sub pavilion român, ANR va solicita efectuarea de încercări și demonstrații cu respectivele echipamente și produse pentru a verifica dacă ele satisfac condițiile de siguranță și prevenire a poluării stabilite prin reglementările internaționale.

Art. 16. — Montarea la bordul navelor sub pavilion român a unor echipamente sau produse prevăzute în anexele nr. 1 și 2 pentru a fi încercate și evaluate poate fi acceptată de către ANR, suplimentar față de prevederile art. 6 și 15, în următoarele condiții:

- a) există o certificare a respectivelor echipamente și produse din partea unui alt stat al pavilionului;
- b) aprobarea de tip se dă pe o perioadă limitată, cu dreptul ANR de a impune eventuale restricții și precauții suplimentare privind utilizarea;
- c) prin montarea la bord a echipamentelor și produselor supuse probelor și evaluărilor nu se elimină echipamentele și produsele care îndeplinesc prevederile prezentului ordin și care sunt pregătite permanent pentru a fi puse imediat în funcțiune în caz de necesitate;
- d) în cazul echipamentelor de radiocomunicații nu se afectează cerințele spectrului de radiofrecvențe și cele privind compatibilitatea electromagnetică.

Art. 17. — (1) În cazul în care un echipament sau produs prevăzut în anexa nr. 1, montat la bordul unei nave care arborează pavilion român, este înlocuit în timpul voiajului navei, într-un port străin, datorită unor situații excepționale, care sunt justificate legal și care pot fi

demonstrate, se poate admite montarea unui alt echipament sau produs în următoarele condiții:

a) armatorul sau operatorul navei informează imediat ANR asupra tipului și caracteristicilor noului echipament sau produs;

b) noile echipamente sau produse sunt însoțite de documentația tehnică necesară agreată de o organizație recunoscută de către MLPTL sau, după caz, de administrația unui stat membru al IMO;

c) montarea la bord se realizează sub supravegherea unei organizații recunoscute de MLPTL;

d) în cazul înlocuirii echipamentelor de radiocomunicații, acestea nu afectează cerințele spectrului de radiofrecvențe și cele privind compatibilitatea electromagnetică.

(2) După înlocuirea echipamentelor și produselor menționate la alin. (1), ANR va verifica cu prima ocazie, prin examinarea documentației tehnice și efectuarea de probe, că acestea corespund cerințelor convențiilor internaționale. În caz de neconformitate, ANR va retrage certificatele de siguranță ale navei.

Art. 18. — Prevederile prezentului ordin vor face obiectul revizuirii periodice cu scopul de a se asigura:

a) actualizarea cerințelor prin aplicarea modificărilor ce intervin pe parcurs în reglementările internaționale și reglementările CE;

b) actualizarea listelor de echipamente și produse din anexele nr. 1 și 2 în concordanță cu reglementările internaționale și reglementările CE;

c) adăugarea posibilităților de utilizare a modulelor B+C și, respectiv, a modulului H pentru evaluarea conformității echipamentelor și produselor menționate în anexa nr. 1;

d) includerea și a altor organizații de standardizare pentru definirea standardelor de încercări la care se face referire la art. 3 lit. o).

Art. 19. — ANR va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 20. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 21. — Pe data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor nr. 216/2000 pentru aprobarea Normelor tehnice privind aprobarea de tip a echipamentelor și produselor pentru nave maritime, prevăzute de convențiile internaționale la care România este parte, cod MT.RNR—EM—2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 25 iulie 2000, se abrogă.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Ileana Tureanu,
secretar de stat

București, 14 aprilie 2003.
Nr. 582.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro